

La qüestió

LA NIT DEL 10, A BARCELONA

15.000, pel roc d'EL TEMPS

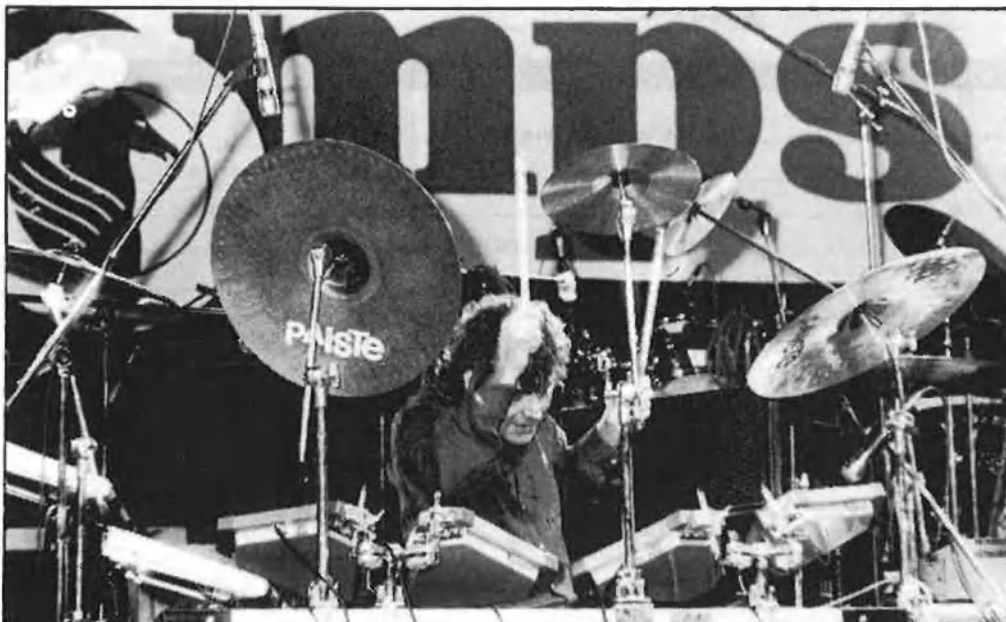
Quinze mil persones, la nit del deu de setembre, vespra de la Diada, es van aplegar en un concert de roc que promovia aquest setmanari. Doble Buble, Ample Temple, Pantaix, TR i Pegasus van ser-ne els protagonistes

V. Partal

El càlcul de **Pep Costa** era rotund: «La gent de la cervesa diu que se n'han venut en una quantitat que habitualment ve a representar quinze mil persones. I ells són els que no solen fallar en els números». Pep, junt amb **Josep Maria Dutren**, són els amos-joves empresaris de Plàstic, la botiga de *management* i organització a qui EL TEMPS havia confiat la feina de muntatge del concert del passat dia 10 a Barcelona. Quinze mil, doncs. Perquè, de borratxos, no n'hi havia ni un ni mig, ni cap. Malgrat les cerveses.

Els concerts de roc —ja ho veuen per la manera de calcular els assistents— són una cosa estranya. Així, pot passar que comencen amb una hora i mitja de retard sobre l'hora prevista. ¿La causa? El dia anterior havia plogut i els homes de **Pierre Roca** —encarregat de muntar els escenaris de la campanya del PSOE i d'EL TEMPS— no havien desmuntat l'escenari d'allà on estava i muntat a la plaça dels Països Catalans amb la velocitat necessària. Res de nou. Ningú no s'impacientà massa. Ni els **Doble Buble**, que obrien foc perquè necessitaven arribar aviat a Solsona, on tenien una altra actuació aquella

mateixa nit. Conten que l'alcalde de la capital del Solsonès es llançà les mans al cap en veure els anuncis

Només va ploure música i foc.

sa seriosa. Hi anaren, però tard. Per a **Jaume Coromina**, cantant del grup, valgué la pena fer patir una mica l'alcalde i el seu manager **Joan Ribó**, que es passejava neguitós amunt avall de l'escenari. A peu de tarima, banyat per la suor després d'haver tocat, no es quedava curt en els seus càlculs: «¡Això farà història!». Era la demostració que, organitzant bé les coses, la gent respon. Al final de la seva actuació, la primera de les sorpreses. Un sonor «¡Visca Catalunya!» que se li escapà de l'ànima. «No he pogut aguantar-me

cun dels grups i entrevistà també el director d'EL TEMPS, **Vicent Sanchis**. El roc era nostre. I Sanchis aclarí que el roc català serà independentista o no serà. És una tesi...

L'actuació de **Gerard Jacquet** i **Ample Temple** vingué precedida d'una altra sorpresa. Enmig del públic —no sé sap ben bé com— s'alçà una pancarta negra. En lletres daurades el nom del grup de Perpinyà. En roig, un estel solitari. ¿Fans? Un autobús sencer vingut del nord. Del sud —València i Castelló— en pujaren uns altres.

Quan acabaren de tocar

del festival que apareixien en TV3. «No vindran al meu poble», pensava. Hi anaren, que els Doble són de prop de Vic, i això és co-

les ganes de cridar-ho, veient com estava la gent. Però consti que no ho faig mai, crec que s'ha de deixar ben clar que una cosa és la música i l'altra, l'altra». No calia disculpes.

Tot estava molt clar. EL TEMPS del roc. 900 quilòmetres de música —d'Alacant a Perpinyà. Quinze mil joves i no tant joves. Les senyeres independentistes onejant tota la nit. I bona música. En català. Normalment.

El festival tenia, però, un presentador d'excepció. Parapetat rere les ulleres negres que li facilità sol·licitament la seua dona, **Mikimoto**, **Miquel Calzada**, un dels joves conductors de programes de la ràdio catalana amb més èxit, es retrobava amb la gent després de patir un any de mili a València. Parlà amb cadas-

els Ample Temple, comentaven el comportament del públic. Mai no s'hi havien sentit tant identificats. I una seguretat que tots els grups compartien: «Això és el futur».

Mentrestant, la desfilada de gent era constant. Venien, es quedaven una estona, marxaven, tornaven. A mà esquerra de l'escenari —prop d'un indret de la Creu Roja dirigit per un peculiar caporal primer de l'entitat benèfica— començaren a arrecerar-se vips i gent important. No n'eren massa, cal dir-ho. Però aquella nit el que importava era el públic a peu.

Fem-ne inventari, però. Hi havia tres corbates. Una, la de **Mikimoto**. L'altra de **Nadal Batlle** (la més elegant), rector de la Universitat de Mallorca, i la

tercera, la de **Jordi Vendrell**. Els mercantils radiofònics hi eren gairebé tots. Junt amb el Vendrell, el **Ramon Barnils**, signant autògrafs a les seues fans, i la **Judith Sala**. El **Quim Monzó** no hi era, però els Doble cantaren una cançó amb lletra seua: «M'estimes tant que m'abonyegues». L'esborrem, doncs, en la llista d'escaquejats.

Eliseu Climent s'ho mirava tot amb ulls estranys, els mateixos que el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, **Josep Ferrer**, que acompanyà la seua esposa, **Jordi Maluquer**, **Oriol Pi de Cabanyes** i **Miquel Vilar**. **Lluís Serrahima** —encarregat de la cosa aquesta en el departament de cultura— no hi era. Però sí, i dels primers, l'infatigable **Oriol Ponsa**. Per allà anaren també **Miquel Sellarés**, saludant efusivament **Josep Guia**, i **López Llavi**. Pocs polítics es deixaren veure, doncs. Segurament, com de qualsevol altre estament, n'hi havia més, però camuflats. A la vista de l'espectacle que s'albirava des de dalt de l'escenari, on s'enfilà sense contemplacions, el conseller de cultura de la Generalitat exclamà: «Això, cada dimecres». No cal dir que seria perfecte. Ni que fos cada dijous.

De periodistes, això sí, un grapat. **Rafa Vallbona**, entusiasmat pels Ample Temple, **Mercè Ibarz**, **Ana Bosch**, **Miquel Queralt** i una còrrua més. De músics, estranyament, se'n deixaren veure pocs. **Manel Camp** saludava i era saludat, i els joves músics de B-30 rondaven l'escenari.

I la nit assolí un dels punts àlgids amb l'aparició de **Pantaix**. I de la tercera sorpresa: una mena de castell de focs artificials amb què alegraren la seua, ja marxosa, actuació. Sens dubte es ficaren el públic en la butxaca. Dedicaren una cançó a l'**Esteve Fortuny** (després farien el ma-

teix els **TR**) i pujaren la calor dels assistents uns quants graus. Al final, la palmera (la palmera és una carcassa de focs artificials), que havia d'assenyalar la conclusió, l'últim acord, de la seua actuació, no esclatava en el cel estel·lat de Barcelona. Quan ho féu, plegaren els instruments i cap a València. Abans, però, unes paraules per a la premsa: «El personal s'ho ha passat de puta mare i, nosaltres, també». Doncs vinga, que no decaiga.

Acabats els de la Ribera Alta, vingué el punt seriós i reflexiu de la nit. Ja s'havia entrat a l'Onze de Setembre. Diada Nacional. I la primera reflexió, la feia Nadal Batlle, rector de la Universitat de Palma. El text complet que va llegir apareix en aquestes planes. I encara una altra sorpresa: un silenci trencat per la guitarra de l'**Esteve Fortuny**. Una cançó de la Companyia Elèctrica Dharma resonà sorpresivament pels altaveus. Les banderes es quedaren quietes i més d'una pell, ericonada.

I quarts en la llista, els **TR**. El compacte i massís grup de **Ton Rulló**. El seu guitarra baixa fou el més roquer que passà per l'escenari. I ell, la veu més en punt. Al final, coincidí amb els seus companys de recital en el fet que es tractava d'un punt d'arrancada important. «Cal que això continuï fent-se cada vegada més i en més llocs». La seua opinió sobre els altres músics tenia un punt de curiositat. Segons **Ton Rulló-TR**, «ha estat curiós comprovar com Pantaix té la rauxa ríptica dels catalans del sud, de València, i, en canvi, Gerard Jacquet sembla un trovador del Lenguadoc. Està clar que és important ser de més al nord o de més al sud» rematava. És clar. Efectivament.

Mikimoto, mentrestant, campava per tot l'escenari i no s'atrevia a emetre un ju-

Conseller i autoritats.

dici sobre els grups. «Jo, com a crític, ni un duro». Poguèrem treure-li alguna cosa, però. Que el roc català, encara, és massa innocent, que calia estendre el públic que venia a aquesta classe de recitals i que, ino-

en caldria una altra!, cal tirar endavant. L'única espera llarga la protagonitzaren els **Pegasus**. Però valgué la pena.

Santi Arisa, bateria i percussionista del grup, venia de tocar amb la Big

Nit del Temps

Què hi fot una persona com jo, d'edat provecta, quasi senil, a un acte on la joventut, la «marxa», la fua, sobreixen. Un matemàtic, que s'ha passat a la Informàtica i que ara fa de rector, no és el personatge més adient a l'escomesa. Sembla que no hi havia ningú de les Illes per fer el paperet. Per raons que no em pertoca a mi d'escair, alguns plans s'han capgirat. No podia negar-m'hi. Tinc massa amics del Temps, en el Temps, per molt de Temps i des de fa Temps. Que les circumstàncies s'adaptin al Temps. El meu paper s'agreuja quan veig que, àdhuc, us puc entimar un cilindre de densitat altíssima. M'hi agombolaré, i m'hi agombolaré en català, desgraciat com sóc. Sense intermediaris, directe al consumidor, amb control de qualitat. Vell i catufolós, xacros d'ànima i cos, per tal com em prenen la identitat, us etzibaré un sermó per tal que quan acabi estiguen tan cremats que us en foteu de mi i d'aquells de qui he parlat. Aquest concert, *show*, aplec o el que li vulgueu dir, ha d'ésser l'aplec contra els intermediaris, en contra dels que, donant una qualitat inferior, ens fan més cars el productes.

Nou-cents quilòmetres d'autoafirmació, de rialles mediterrànies, en contra de tristors secs de contrada amb blader com a únic espectacle. Volem magraners, ginjolers, tarongers, serves, atzeroles, caquis i velams humils i altius. Quan jo era jove, i d'això fa una colla d'anys, es van començar a donar llicències per a fabricar productes europeus i americans a l'Estat espanyol, particularment perfums i begudes. Ocorria molt sovint que dues ampelles d'una mateixa marca, l'una feta a Madrid, l'altra feta a París, no s'assemblaven de res. Ara passa igual en moltes coses, particularment en la música. Ens engalten «rock» i «música d'ara» espanyola i molt sovint una transcripció quasi putrefacta i antiga d'altres coses que felen a altres llocs però que ja han abandonat. Si ens venen fems i els hem de comprar per força, ens convé molts més fer-los nosaltres, que ja en coneixem l'olor. Fem, doncs, música en català, per als catalans, des de la gran Catalunya, la del nord, la del sud i la insular.

Band de Barcelona a Olesa. Sort, per això, que devia venir cansat. Perquè, si està fresc, acaba amb el públic, que, passades les quatre del matí, encara s'encairava a l'escenari, rodejat per cinc càmeres de TV3.

Arisa protagonitzà un espectacular *show* a base de cantar, bromejar amb el públic i fer sonar txalapartes, paelleres o caixes de percussió africana. Envià un plat de la bateria a l'estratosfera i regalà baquetes al personal. Arrasador. Al final, comentava preocupat l'entrevista que EL TEMPS li féu fa poques setmanes. Prometé una carta per a explicar alguns

asuntus. L'esperem. I contà que, a Manresa, veié, horroritzat, com la Televisió de Catalunya anunciava en el Telenotícies que hi havia problemes per començar l'acte i que només hi havia cent persones en la plaça. S'equivocaren —com també no encertaren ni una xifra parlant de les manifestacions—, però aquesta equivocació no tocà el magnífic paper que han realitzat els de l'**Enric Canals** en tota la manobra roquera. Gravant el concert, dins la unitat mòbil, **Antoni Climent** —que no és família de sang, que

se sàpiga, de l'altre Climent, però sí de la família dels eficaços—. És de suposar que farà magnífics videoclips del festival.

Comptat i debatut, doncs, una nit quasi redona. El servei de seguretat no hi intervingué per a res. La gent es comportà d'una forma absolutament cívica. Es van vendre centenars d'exemplars d'EL TEMPS en l'estand que havia instal·lat **Jesús Olazo** en la mateixa plaça... i no ploquè. Una amenaça aquesta que no deixà dormir la nit anterior més d'un. Al final, el roc quedà nostre i quinze mil persones ompliren la plaça de l'estació de Sants.

¡Ep! i això que no fèrem cas al llunàtic consell de **Victor Blanes** (de l'Oficina de Festes de l'Ajuntament de Barcelona) que, després de fer tot el possible per impedir la participació de **Joan Bibiloni** en el concert, —M. Aurèlia Capmany trucà personalment al músic per prohibir-li l'actuació—, pretengué donar-se les de modern amb una frase que més o menys deia: «Ja us aniria bé algú que cantés en anglés i, així, quedariu més internacionals. N'hi ha alguns que de tant moderns que es creuen veuen passar la pel·lícula amb ulleres de sol. Ben fosques.

Jo, outsider entusiasmada, us ho agrairé profundament. Treguem-nos també les caretes, aixequem els vels i anem per feina. El que us acabo de contar, i la diada d'avui, provenen d'una qüestió de pasta, de repartiment de pasta. De qui se l'emporta cap a casa seva. Això de la solidaritat universal, que prop d'aquí tradueixen per solidaritat peninsular, i solidaritat peninsular vol dir per a ells: Mancomunitat matisada de béns: tot el que és vostre és nostre, tot el que és nostre és nostre. Car això de la música és una qüestió de diners, de mercat, de nombre de consumidors. La música espanyola no es ven a Extremadura, vull dir s'hi ven poc, es ven al nostre país, i en viuen els altres. La part greu d'això és que, de les rendes que treuen de la música que ens venen, en fan més música, i en viuen. Els nostres músics, els que fan el producte de qualitat que desitgem, es moren de gana, de fàstic i alguns de coses pitjors. El colonialisme és això: venda de productes manufacturats i repatriació de plus-vàlua, d'aquesta manera l'esclatxa tecnològica (musicat, cinematogràfica, etc.) es fa cada vegada més grossa. És per això que tenen tant d'interès a entaferrar-nos «la movida» i altres facècies semblants i a fiocar-nos modes que a la resta del món civilitzat temps ha que han sebolit.

Actuen com a exploradors que baraten trossos de vidre emmirallat per iveri amb els negres. Estigueu-ne certs: això de l'Onze de Setembre també és una qüestió de pasta, de capital circulant. El Tractat dels Pirineus de 1659 havia convertit el Principat en una mena de colònia d'exploatació francesa, a causa del règim lliurecanvista a que la monarquia castellana s'havia vist obligada a accedir (havian baratat Catalunya Nord amb els Països Baixos).

Els catalans d'aquells temps s'oposaven a Felip V de Castella, que suposava el retorn al sacrifici econòmic català com a contrapartida a l'esperit imperial espanyol

que tenia la seva política a Amèrica i que ja aleshores preparava el «quinto centenario del descubrimiento». Vegeu, doncs, si no ho era una qüestió de pasta. Ho torna a ésser ara, ho seà sempre. ¿Quin remei, doncs? Resistir, i resistir amb pessimisme. Car resistir amb pessimisme vol dir que ho volem tot d'una, immediatament. Que el fet de saber que no ho tindrem no ens acovardeixi ni ens faci recular. Al capdavant, jo sé que ben aviat perdré la meua capacitat sexual i no per això renunciï al sexe ara. El fet de saber que m'he de morir tost no em mena al suïcidi, ans al contrari, a viure més, a fruit molt més, a ésser conscient que sóc viu. Aquest pesat i feixuc, insuportable rotlle, ha de finir com a arenga: Fruïu, fruïu com qui sou, reproduïu-vos, multipliqueu-vos. Físicament o espiritualment, corporalment o anímicament.

Us necessitem. La Catalunya Gran, la Gran Catalunya necessita el rock. Elimineu els intermediaris, occiu els impostors. Que, com Danton durant la revolució francesa, cadascú de vosaltres pugui dir, i perdoneu la cruesa del llenguatge emprat, però és una traducció literal: «Si je pouvais laisser mes couilles a Robespierre, cela durerait encore un peu». Dit clar i català: Si pogués deixar els collons a Robespierre, això duraria encara un poc més. Presteu, doncs, els genitals al Robespierre de guàrdia per tal que la nostra ètnia duri un poc més. Aleshores, germans, al centre tornaria a ocórrer el que va passar a París durant l'assalt de la Bastilla:

Lluís XIV deia: ¿És una revolta? I li responia el duc de Liancourt-Rochefoucauld: No, majestat, és una revolució. Canvieu Bastilla per allò que tots pensem i que rau com a mínim a més de quatre-cents quilòmetres i tindreu un somni meravellós, quasi humit.

El 25 d'Abril de 1707, Almansa.

L'Onze de Setembre de 1714, Barcelona.

Juliol de 1715, Mallorca.

Podria ésser un títol d'una cançó, d'una cançó dura, metàl·lica. Jo si no fos tan llec, en ritme, clar, us ho podria contar. Que us ho contin els músics que vindran: jo els escoltaré. Brusquers, coratge, marxa, lluita i a endrapar. Bona nit i bona diada.

Nadal Batlle, rector de la Universitat de Palma. □